

Sygn. akt VW 1536/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 kwietnia 2015 r.

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie V Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Daria Wojciechowska

Protokolant: Edyta Walaśkiewicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach: 11 marca 2015 r., 22 kwietnia 2015 r. i 27 kwietnia 2015 r.

sprawy R. G. s. J. i J. z domu D. ur. (...) w W.

oskarżonego o to że:

Jako osoba fizyczna prowadząca jednoosobowo działalność gospodarczą działając w okresie od 26.07.2011 do 28.01.2014 uporczywie nie wpłacał podatku od towarów i usług w terminie ustawowym tj. do 25 dnia miesiąca następującego po kwartale w którym powstał obowiązek podatkowy na rachunek Trzeciego Urzędu Skarbowego (...) za kwartały: (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...) w łącznej kwocie 38.954,80 zł.

Tj. o wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 kks

orzeka

I. Oskarżonego R. G. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 57 § 1 kks skazuje go i wymierza mu karę grzywny w wysokości 2000 złotych.

II. Zwalnia oskarżonego z obowiązku uiszczenia opłaty oraz pozostałych kosztów sądowych przejmując je na Skarb Państwa.

Sygn. akt V W 1536/14

UZASADNIENIE

R. G. oskarżony został o to, że jako osoba fizyczna prowadząca jednoosobowo działalność gospodarczą, działając w okresie od 26.07.2011 do 28.01.2014 uporczywie nie wpłacał podatku od towarów i usług w terminie ustawowym tj. do 25 dnia miesiąca następującego po kwartale w którym powstał obowiązek podatkowy na rachunek Trzeciego Urzędu Skarbowego (...) za kwartały: (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...) w łącznej kwocie 38.954,80 zł, tj. o wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 kks

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie i ujawnionego na rozprawie Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

R. G. prowadzi jako osoba fizyczna jednoosobowo działalność gospodarczą. W związku z prowadzoną działalnością oraz z uwagi na wykonywanie czynności, podlegał on obowiązkowi podatkowemu wynikającemu z ustawy o podatku od towarów i usług. Mimo to, w okresie od 26 lipca 2011 r. do 28 stycznia 2014 r. uporczywie nie wpłacał podatku od towarów i usług w terminie ustawowym tj. do 25 dnia miesiąca następującego po kwartale w którym powstał

obowiązek podatkowy na rachunek Trzeciego Urzędu Skarbowego (...) za kwartały: (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...) w łącznej kwocie 38.954,80 zł.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów: częściowych wyjaśnień oskarżonego R. G. /k. 43-44/ oraz listy zaległości /k. 14, 15, 37-40/

Oskarżony R. G. częściowo przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. W złożonych przed Sądem wyjaśnieniach odnosząc się do niezapłaconych podatków, potwierdził, iż prowadzi działalność gospodarczą. Oświadczył on jednocześnie, iż kilkakrotnie został oszukany przez kontrahentów, którzy nie dokonali na jego rzecz płatności. Wskazał, iż nie posiadał środków pieniężnych, aby dochodzić swoich roszczeń wobec tych kontrahentów, oraz, że chciał załatwić te sprawy polubownie, co mu się jednak nie udało. Oskarżony wskazał również, iż był zobowiązany do zapłaty wynagrodzenia pracownikom i związku z tym zabrakło mu pieniędzy na zapłacenie należnego podatku VAT. R. G. w złożonych wyjaśnieniach potwierdził również, iż nie składał wniosków o rozłożenie zobowiązania podatkowego na raty ani o odroczenie płatności. Przyznał, iż płacił jedynie drobne kwoty poborcom, którzy się zgłaszali. Podał on również, iż kilka z tych długów jest już przedawnionych. Oświadczył on także, iż chciałby spłacić swoje długi, gdyż długi swoje trzeba płacić. /k. 43-44 wyjaśnienia oskarżonego R. G./

R. G. ma 62 lata. Jest żonaty, posiada dorosłą córkę. Z zawodu jest technikiem budowlanym. Prowadzi spółkę (...). Z prowadzonej działalności uzyskuje dochód w wysokości 1750 zł. brutto. Był karany sędownie z art. 286 kk w 2014 r. – wymierzono mu karę jednego roku pozbawienia wolności w zawieszeniu na trzy lata. Nie był leczony psychiatrycznie ani odwykowo. /k. 43 wyjaśnienia oskarżonego R. G./

Sąd zważył co następuje:

Biorąc pod uwagę całokształt okoliczności ujawnionych w toku postępowania dowodowego, wina i sprawstwo oskarżonego R. G. w zakresie zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu nie budzi wątpliwości Sądu.

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się na zebranych w sprawie dokumentach w postaci listy zaległości /k. 14, 15, 37-40/. Strony nie kwestionowały prawdziwości ani autentyczności w/w dokumentów. Sąd z urzędu również nie dostrzegł powodów, dla których należałoby im odmówić wiarygodności i mocy dowodowej. W związku z powyższym uczynił je podstawą dokonanych w niniejszej sprawie ustaleń faktycznych. Na podstawie niniejszych dokumentów, Sąd ustalił wysokość zobowiązań podatkowych oskarżonego prowadzącego jako osoba fizyczna jednoosobowo działalność gospodarczą z tytułu podatku od towarów i usług.

Ustalając stan faktyczny w niniejszej sprawie, Sąd uwzględnił także wyjaśnienia oskarżonego R. G.. Sąd nie dał wiary jedynie tej części jego wyjaśnień, w której podawał on, iż do zarzucanego mu czynu przyznaje się jedynie częściowo. Sąd dał jednocześnie wiarę pozostałym złożonym przez oskarżonego wyjaśnieniom, uznając je za spójne i logiczne oraz zgodne z doświadczeniem życiowym, znalazły one również swoje potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym zgromadzonym w niniejszej sprawie. Analizując treść pozostałych złożonych przez oskarżonego wyjaśnień, wskazać należy, iż w złożonych wyjaśnieniach oskarżony potwierdził, iż nie wpłacał w terminie ustawowym podatku od towarów i usług, podając jako przyczynę swojego zachowania problemy finansowe, które wynikały z nierzetelności jego kontrahentów oraz zobowiązania finansowe wobec zatrudnianych pracowników. W złożonych wyjaśnieniach oskarżony potwierdził również, iż nie składał wniosków o rozłożenie zobowiązania podatkowego na raty ani o odroczenie płatności.

W sprawie niniejszej oskarżonemu zarzucono popełnienie wykroczenia skarbowego z art. 57 § 1 kks. Wykroczenie uporczywego naruszania terminu wpłaty podatku, ujęte w art. 57 § 1 kks, polega na uporczywym niewpłacaniu w terminie dowolnego podatku. Uporczywość przejawia się zaś w wielokrotnym naruszaniu obowiązku terminowej wpłaty podatku, pomimo możliwości dokonania wpłaty. Zważyć należy przy tym, iż pojęcie „uporczywy” w języku polskim oznacza także stan „utrzymujący się długo”, niekoniecznie powtarzający się. Podobne stanowisko wyraził również Sąd Najwyższy, który w wydanym postanowieniu z dnia 28 listopada 2013 r., sygn. akt I KZP 11/13, wskazał, iż „na zaistnienie znamienia uporczywego niewpłacania podatku w terminie, będącego warunkiem odpowiedzialności

za wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 k.k.s., może wskazywać zarówno cykliczność zachowań podatnika, polegająca na umyślnym niestosowaniu się do wymogu terminowego płacenia podatku, jak i jednorazowe, ale długotrwałe zaniechanie przez niego uregulowania podatku płaconego jednorazowo, mające miejsce już po terminie płatności tego podatku, a więc gdy ma on uregulować go już jako zaległość podatkową, jeżeli zachowanie to wskazuje, że zamiarem podatnika w momencie upływu terminu płatności podatku było uporczywe jego niewpłacanie, a więc odsunięcie uregulowania tego podatku na dłuższy okres.” Zatem zarówno powtarzające się, jak i długotrwałe, jednorazowe opóźnienie w uregulowaniu podatku może być potraktowane jako uporczywe niewpłacanie podatku w terminie.

W myśl art. 103 ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług, podatnicy oraz podmioty wymienione w art. 108 ustawy są obowiązani, bez wezwania naczelnika urzędu skarbowego, do obliczania i wpłacania podatku za okresy miesięczne w terminie do 25 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym powstał obowiązek podatkowy, na rachunek urzędu skarbowego, z zastrzeżeniem ust. 2-4 oraz art. 33 i 33b.

Zgodnie zaś z art. 21 § 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa, w przypadku, gdy przepisy prawa podatkowego nakładają na podatnika obowiązek złożenia deklaracji, a zobowiązanie podatkowe powstaje poprzez zaistnienie zdarzenia, z którym ustawa podatkowa wiąże powstanie zobowiązania podatkowego, podatek wykazany w deklaracji jest podatkiem do zapłaty.

Mając na uwadze powyższe stwierdzić należy, iż oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona wskazane w art. 57 § 1 kks i dopuścił się tym samym popełnienia zarzucanego mu aktem oskarżenia wykroczenia skarbowego.

Jednocześnie biorąc pod uwagę okres, w jakim oskarżony nie dopełnił wymaganych obowiązków, stwierdzić należy, iż jego zachowanie cechowała uporczywość (przemawia za tym przede wszystkim cykliczność zachowań podatnika, co w myśl utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego przemawia za zaistnieniem znamienia uporczywości, vide. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 2013 r., sygn. I KZP 11/13, OSNKW 2014/1/3). Należy przy tym podkreślić, że nie ma tu podstawowego znaczenia kondycja finansowa spółki, to czy spółka posiadała środki finansowe na zapłatę podatków oraz powody nieopłacenia należnych podatków w ustawowych terminach. W tym miejscu warto przywołać uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 27 marca 2003 r., sygn. I KZP 2/03, OSNKW 2003/5-6/57, gdzie trafnie zauważono, że nie można do rozliczeń podatnika z fiskusem stosować takich samych reguł, jak do rozliczeń cywilnoprawnych, których naruszenie stanowi przestępstwo (np. do uporczywego uchylania się od płacenia alimentów). Podatnik nie może przerzucać na Skarb Państwa i pozostałych, regulujących terminowo podatki podatników, swoich niepowodzeń gospodarczych, i nie płacić w terminie swych zobowiązań podatkowych, tłumacząc się brakiem środków finansowych na wymagane podatki. Uwzględnić też należy, że prawo podatkowe przewiduje, na wniosek zainteresowanego, złożony z odpowiednim wyprzedzeniem, odraczanie płatności i rozkładanie na raty należności podatkowych, w tym i zaległości podatkowych, gdy ważny interes podatnika za tym przemawia (art. 48 ustawy - Ordynacja podatkowa z 1997 r.). Tym samym podatnik, nie mogąc uregulować w terminie podatku, ma prawne instrumenty dla zmiany terminu jego płatności. Jeżeli uzyska on odroczenie płatności lub rozłożenie podatku na raty, to reguluje go w nowym, ustalonym przez organ podatkowy, terminie. Nie popełnia zatem wówczas wykroczenia określonego w art. 57 kks.

Od strony podmiotowej czyn oskarżonego charakteryzuje wina umyślna. Oskarżony będąc osobą dorosłą, prowadzącą działalność gospodarczą, zdawał sobie sprawę z ciężących na nim obowiązków podatkowych, jak również rozumiał istotę podatku od towarów i usług – pobieranego na każdym kolejnym etapie obrotu towarami lub usługami, z którym spotkać się musiał każdy przedsiębiorca działający na terenie kraju. Tym samym nie ma wątpliwości, że chciał popełnić czyn zabroniony w rozumieniu art. 4 § 2 kks.

Od strony przedmiotowej o przyjętej kwalifikacji zdecydował fakt wielokrotnego i powtarzającego się niewpłacania w ustawowym terminie w okresie od 26 lipca 2011 r. do 28 stycznia 2014 r. podatku od towarów i usług na rachunek Trzeciego Urzędu Skarbowego (...) za kwartały: (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), jakich dopuścił się R. G..

Oceniając stopień społecznej szkodliwości czynu zarzucanego oskarżonemu Sąd uznał, iż jest on znacznie szkodliwy społecznie. Na taką ocenę wpływ miało działanie oskarżonego charakteryzujące się winą umyślną oraz skutkujące

narażeniem na uszczuplenie należności publicznoprawnych w postaci podatku od towarów i usług w łącznej kwocie 38.954,80 zł.

Oskarżony z uwagi na to, iż zdecydował się na prowadzenie działalności gospodarczej, winien w sposób rzetelny zajmować się sprawami finansowymi spółki, zdając sobie sprawę z obowiązku płacenia podatków oraz interesować się tym, w jakich wysokościach i w jakich terminach winien takie zobowiązania wobec Urzędu Skarbowego regulować.

Sąd jako okoliczność obciążającą odpowiedzialność karną oskarżonego przyjął jego wcześniejszą karalność sądową.

Mając na uwadze stopień zawinienia R. G., społeczną szkodliwość jego czynu, a także jego wcześniejszą karalność, Sąd uznał, iż sprawiedliwą, uwzględniającą elementy przedmiotowe, charakteryzujące czyn oskarżonego, a nadto cele ogólnie oraz indywidualnie – prewencyjne, jest kara 2000 złotych grzywny. Taki wymiar kary w ocenie Sądu jest adekwatny biorąc pod uwagę czas popełnienia czynu. Kara ta nie mogła być niższa, gdyż nie przemawia za tym zachowanie oskarżonego po popełnieniu czynu zabronionego - brak starań o zapobieżenie uszczuplenia należności publicznoprawnych lub ich wyrównanie (art. 13 § 1 kks).

W ocenie Sądu, orzeczona wobec oskarżonego kara grzywny spełni cele zapobiegawcze i wychowawcze w stosunku do oskarżonego oraz zaspokoi potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, uświadomi oskarżonemu, że sprawcy takich wykroczeń nie pozostają bezkarni, co sprzyjać będzie przestrzeganiu przez oskarżonego w przyszłości porządku prawnego.

Mając na uwadze zasady słuszności, w myśl art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks, Sąd zwolnił oskarżonego z obowiązku zapłaty w całości opłat i kosztów postępowania.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji wyroku.